

1983
DECEMBER

INFO TIJDK INFO - TIJDK INFO - TÜRK

bulletin mensuel • monthly bulletin • maandelijks bulletin

86

8STE JAAR • UITGEVER: TURKS COLLECTIEF VOOR UITGAVE EN VERSPREIDING • INFO-TURK - 13/2, Ch. MAURICE WISERPLEIN - 1040 BRUSSEL • TEL: (32-2) 230 34 72 • JAAR-ABONNEMENT: 500 BF • PCR: 000-1168701-45 • ISSN 0770-9161

"chicago boys" aan het hoofd van de turkse economie

Eindelijk werd in Turkije het proces van de zogenaamde "terugkeer naar de democratie" op 13 december besloten met de formatie van het kabinet van overwegend technokraten van een stoere geldman, verkiezingsoverwinnaar Turgut Ozal. Hoewel de bevoegdheden omtrent wet en orde in handen van de militairen blijven, zijn het voortaan de turkse "Chicago boys" die aan het hoofd van de turkse economie zullen staan.

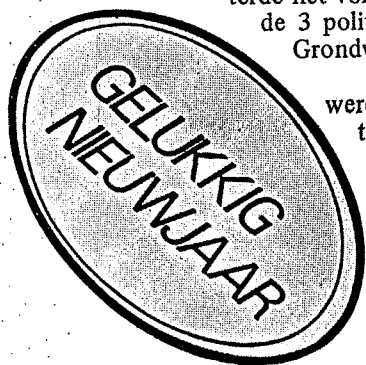
Het zou de ironie van het noodlot kunnen zijn dat de voorstelling van het monetair regeringsprogramma van Ozal samenviel met een aanval op het monetarisme van Milton Friedman door de Bank van Engeland, maar wat voorbij is, is voorbij. Is dit niet de wil van 52,75 procent van de turkse kiezers, die voor de Moederland Partij (AnaP) van Ozal stemde? Hoewel de kiezers zo stemden om heel duidelijk een slag toe te brengen aan de soldaten, die de Nationalistische Democratische Partij (MDP) van Generaal Sunalp openlijk steunden, dwingt deze uitdaging hen nogmaals de drastische monetaire maatregelen te ondergaan die het Internationaal Monetair Fonds oplegt.

De gordijnen van het nieuw politiek theater, dat het stuk van de militaristische "demokratie" zal openen, werden op 24 november geopend met de conventie van het nieuwverkozen parlement. De hele dag luisterde het volk van Turkije 399 maal naar de afgelegde eed op de staatsradio, toen de afgevaardigden van de 3 politieke partijen op hun eer zwoeren trouw te blijven aan de principes van Atatürk en aan de Grondwet van Generaal Evren.

12 dagen later, op 6 december, met de verkiezing van de Grote Nationale Vergadering, werd de Nationale Veiligheidsraad, die Turkije geregeerd had sinds de coup van 12 september, automatisch de Presidentiële Raad.

Eerst werd Necmettin Karaduman, 57, de vertegenwoordiger van de Moederland Partij voor de provincie Trabzon, in de 2de ronde tot voorzitter gekozen, met steun van de Ana-P en van de MDP. Eigenlijk was de gepensioneerde admiraal Bülent Ulusu, die 3 jaar land de militaire regering voorzat, de favoriete kandidaat om voorzitter te worden.

De afgevaardigden van de AnaP, die 211 van de 400 parlamentszetels hebben, zetten zich echter fel tegen zijn kandidatuur. Partijambtenaren en afgevaardig-

den maakten Ozal erop attent dat de verkiezing van Ulusu de nieuwe burgerlijke regering in diskrediet zou kunnen brengen in de ogen van de internationale gemeenschap, aangezien de voorzitter de 2de man zou zijn in het staatsprotokol, en hij alle macht van de President van de Republiek zou krijgen wanneer deze in het buitenland vertoeft of zou sterven. Het argument van de afgevaardigden werd door de President en door Ulusu zelf geaccepteerd, en zo werd Karaduman, vroeger gouverneur en nadien zakenman, de voorzitter van de Grote Nationale Vergadering. Twee dagen later werden de ambten van vice-voorzitters zonder problemen verdeeld onder de 3 partijen.

De verkiezing van het voorzitterschap was een gelegenheid voor welgeplande pretentieuze ceremonies van de junta, om het afsluiten van het proces van de terugkeer naar de democratie te vieren.

Nadat de legerchefs die de junta vormden, zich terugtrokken, zetten de nieuwe chef van de Landmacht, de chef van de Generale Staf Necdet Urug, de commandant van de Landmacht Haydar Saltık, de commandant van de luchtmacht Halil Sözer, de commandant van de Zeemacht Zahir Atakan en de commandant van de Rijkswacht Mehmet Buyruk, zich aan hun nieuwe taak, wat gevolgd werd door afzonderlijke ceremonies in hun hoofdkwartieren.

Wat betreft de 4 gepensioneerde commandanten; deze nestelden zich ditmaal in de zetels van de 4-ledige Presidentiële Raad.

Vooraleer de wetgevende macht door te geven vaardigde de NVR op het laatste ogenblik een nieuwe wet uit die 242 partijleiders van vóór de coup, die reeds verbod kregen om de eerste 10 jaar aan politiek te doen, verbieden om "ongunstige" verklaringen af te leggen over verleden, heden en toekomst van Turkije, terwijl "positieve" verklaringen wél mogen.

De afscheidswet van de junta verbiedt leiders, vroegere ambtenaren en leden van partijen die door het Grondwetgevend Hof of door de NVR verboden werden, verklaringen af te leggen die opnieuw zouden kunnen leiden tot het "politiek gekibbel van vóór 12 september", op straffe van 3 maand tot 1 jaar gevangenis. Een ander artikel breidt deze beperking uit tot alle burgers, die eveneens gestraft kunnen worden.

En vooral zal er volgens de wet niet gediskussieerd worden en zal er geen kritiek geleverd worden op de dekretten en de beslissingen van de NVR, overtreders kunnen 3 maand tot 1 jaar gevangenis krijgen. Wanneer één van de overtredingen, vermeld in de wet, gepleegd wordt binnen de krijgswetzone zullen de processen voor militaire hoven plaatshebben.

Is de militaire heerschappij werkelijk ten einde? Om hierop een antwoord te krijgen moeten de lezers het vorig *Bulletin*, waarin de structuur van de staat uitgelegd wordt, ter hand nemen.

Zoals de *Guardian* van 8 december al zei heeft "het leger, ondanks het geleidelijk opheffen van de militaire heerschappij, toch zijn macht behouden in verschillende gebieden, en langs Generaal Evren kan het zijn veto uitbrengen indien het Parlement een poging zou doen om het politiek systeem, dat de afgelopen drie jaar gecreëerd werd, te veranderen... In feite zal de knellende versie van democratie die door de generaals tot stand gebracht werd, alleen in hun eigen bewoordingen voorbestaan. Alle potentiële kritiek en deviaties werden verbannen en een paar dagen na de verkiezingen werd er een strenge perswet van kracht."

Hoewel de nieuwe chefs van de strijdkrachten geen leden van de militaire junta zijn, speelden de nieuwe stafchef Necdet Urug en de nieuwe commandant van de Landmacht, Haydar Saltık een rol in de

planning en de uitvoering van de staatsgreep. Na de coup meldde de *International Herald Tribune* van 13 september 1980: "Een van de voornaamste leiders, generaal Haydar Saltık, die benoemd werd tot sekretaris-generaal van het nieuw veiligheidscomité, woonde talrijke seminars en planningvergaderingen van de NAVO bij, en wordt door een NAVO-bron omschreven als een "familiaire figuur". Generaal Urug, commandant van het 1ste turks leger in Istanbul op het ogenblik van de coup, was voor NAVO-bronnen ook een familiale figuur, gezien hij in het NAVO-hoofdkwartier gewerkt heeft. Beide mannen werden tijdens de 3 jaar van militaire overheersing opgemerkt als de 2 "sterke mannen" van het leger. In 1981 wisselden ze van plaats; terwijl generaal Saltık het bevel nam van het 1ste turks leger en het krijgswetbevel van Istanbul, vervulde generaal Urug het ambt van sekretaris-generaal van de NVR. Beiden hebben dus genoeg ervaring betreffende het tussenbeide komen van het leger in staatszaken.

Bovendien zal er, in overeenstemming met de nieuwe grondwet, een nieuwe NVR gevormd worden en deze nieuwe raad, voorgezeten door de President van de Republiek en bestaande uit de Stafchef, de 4 bevelhebbers van de Strijdkrachten, de premier en de ministers van Defensie, en Binnen- en Buitenlandse Zaken, zal de Ministerraad zijn ideeën voorleggen betreffende het nemen van beslissingen en het verzekeren van de nodige coördinatie voor het formuleren, tot stand komen en toepassen van de nationale veiligheids-politiek van de staat. De Ministerraad zal eerst en vooral de beslissingen van de nieuwe NVR in overweging nemen.

Toen deze vertoning van overgang naar het burgerregime afgelopen was, verschenen de 4 gepensioneerde generaals de volgende dag voor de eerste maal in burgerkledij, om te luisteren naar de speech van hun chef, de President van de Republiek, Evren.

In zijn speech, waarin hij beweerde dat het leger zich in de kazernes teruggetrokken had, spoorde Evren het nieuwe parlement aan: "De militaire interventie van 12 september werd uitgevoerd teneinde het terrorisme, dat de democratie in het land in de weg stond, te stoppen. De turkse strijdkrachten kunnen de omstandigheden, waarin er geen ander alternatief is dan een militaire machtsovername, niet blijven aanzien.

Hij vergat niet de westerse critici van het regime, die hij in het leven geroepen had, uit te dagen: "Het is voor mij onmogelijk de goede wil van bepaalde Europese landen te rijmen met hun negatieve houding tegenover Turkije, dit terwijl dit land volledig wil terugkeren naar de democratie. Ik geloof echt dat jullie (de nieuwe afgevaardigden) in de toekomst een passend antwoord zullen geven aan dergelijke landen wanneer ze nogmaals zo'n poging tot toenadering ondernemen".

En na al de ceremonies ontving Evren, Turgut Ozal in het Presidentieel Paleis en benoemde hij deze turkse Chicago boy tot eerste minister van Turkije. Dat was geen verrassing, gezien Ozal de verkiezingen gewonnen heeft. Na zijn verkiezing (ondanks Evren's oppositie) verzekerde Ozal aan de "chef" dat zijn toekomstige regering het standpunt van de militairen betreffende de mensenrechtenkwesties, deelde.

Na zijn benoeming tot premier bevestigde hij zijn trouw aan Evren: "Ik dank U en de turkse strijdkrachten ervoor het land gered te hebben van de rand van de afgrond. Ik ben ervan overtuigd dat we, onder Uw leiding, deze periode met succes kunnen doorkomen."

De enige vrees bestond erin of het mogelijk zou zijn een kabinet te vormen dat aanvaardbaar was voor

./.

Evren en dat het monetair programma in praktijk zou brengen. Toen Ozal een week later naar de president ging om Evren de samenstelling van zijn kabinet voor te leggen, in de hoop onmiddellijk een goedkeuring te krijgen, kwam hij met lege handen terug. Men maakte bekend dat de President het recht uitoefende de namen van de ministers te onderzoeken. Het zag er in felte naar uit of er een strijd om de suprematie aan de gang was.

Op 13 december werd de lijst van 21 ministers, met aan het hoofd Ozal, door Evren goedgekeurd. De nieuwe regering wordt beheerst door 10 ingenieurs en 6 economen die in het verleden reeds met Ozal samenwerkten en die zijn monetaire ideeën delen. In het kabinet zitten tevens 2 geneesheren, één ex-gouverneur, één gepensioneerde generaal van de luchtmacht en één beroepsdiplomaat.

Kaya Erdem, de vroegere minister van Financiën, die met Ozal samenwerkte in 1980 bij het fatsoeneren van het economisch "herstel"-programma dat opgelegd werd door het IMF, werd vice-voorzitter. Hij nam in 1982 samen met Ozal ontslag toen het schandaal van de makelaars losbarstte.

Ozal koos buiten het parlement een beroepsdiplomaat als minister van Buitenlandse Zaken: Vahit Halifoglu, 64, die onlangs in pensioen ging als ambassadeur van Turkije in Moskou. Hij was vroeger ook ambassadeur voor Turkije in West-Duitsland, Nederland en Libanon.

Op 19 december bevestigde de nieuwe premier nogmaals zijn standpunten betreffende vrije markt economie, toen het regeringsprogramma in het parlement voorgesteld werd.

Het belangrijkste punt van het programma is een poging om de inflatie onder controle te brengen. Het zegt dat de inflatie binnen de 5 jaar tot op minder dan 10 percent gebracht moet worden in plaats van het huidige niveau van 40 percent. Het interestpercentage op éénjarige deposito's steeg boven de inflatie, tot op 52 pc, terwijl de belasting op spaarintresten vermindert werd. De export- en importcontrole wordt geliberaliseerd en de investeringen in export-gerichte producten die onmiddellijk winst opleveren, zullen aangemoedigd worden.

Verliesmakende publieke ondernemingen krijgen een zware klap te verduren. Zij zullen voortaan geen subsidies meer krijgen. De aandelen van de winstgevendende zullen daarentegen verkocht worden.

De maatregelen komen niet onverwacht. Ze zijn vooral een repliek van het stand by akkoord van 1980 met het IMF, en men hoopt dat het IMF-team dat volgende maand in Ankara verwacht wordt, tevreden zal zijn.

De eerste stap in de toepassing van Ozal's nieuwe economische politiek werd reeds ondernomen vóór de voorstelling van het programma.

De "Operatie Bureaukratie" ontmantelde verscheidene ministeries en vormde een sterk gecentraliseerde economische administratie, rechtstreeks onder Ozal en samengesteld uit de ministers die bekend staan als zijn "brain trust".

Zoals verwacht belooft het regeringsprogramma tegen het terrorisme te blijven vechten om de bazen op het presidentieel paleis gerust te stellen, en zegt het dat de staat van beleg in verschillende fasen opgeheven zal worden. Wat betreft de mensenrechten betuigde de nieuwe regering mondeling zijn trouw aan de universele verklaring van de Rechten van de Mens.

Het programma van de regering Ozal is ongetwijfeld volkomen in overeenstemming met de richtlijnen van de junta, die geformuleerd werden in de grondwet.

Ozal staat echter ongetwijfeld voor een moeilijke taak.

In een land dat al te maken heeft met een echt loonverlies, en stijgende huren en prijzen zal de economische welvaart met de komende soberheidsmaatregelen moeilijk te bereiken zijn. Het volk van Turkije betaalde reeds de prijs van de monetaire maatregelen. Voortaan zullen vakbonden en politieke partijen, zelfs binnen het kader van een militaristische "democratie" verplicht zijn weerklank te geven aan de ontevredenheid van de werkende massa.

Op 4 december verklaarde de voorzitter van de Hoge Verkiezingsraad dat alle politieke partijen die voldoen aan hun organisationele verplichtingen, mogen deelnemen aan de gemeenteraadsverkiezingen die in 1984 gehouden zouden moeten worden. Dat betekent dat de werkelijke erfgenen van de ontbonden AP en CHP, respectievelijk de Partij van de Juiste Weg (DYP) en de Sociaal-democratische Partij (Sodep) kunnen deelnemen aan deze verkiezingen.

De topleiders en ex-vertegenwoordigers van de partijen van vóór de coup begonnen reeds toe te treden tot deze partijen die niet mochten deelnemen aan de laatste parlementsverkiezingen. De AnaP zal dus voor een machtige oppositie komen te staan, die de gemeentes onder controle kan krijgen na de komende gemeenteraadsverkiezingen.

Anderzijds waren de sleutelposten aan het hoofd van vele economische staatsondernemingen, ondanks de centralisatie van de administratie, reeds bezet door de jaknikkers van de militairen. Voor hij zijn bureau van premier verliet, tekende admiraal Ulusu meer dan 2000 benoemingen waarmee het nieuw bestuur van Ozal zal moeten samenwerken. De NVR verlangde de aanstelling van de legerofficieren die na de coup burgerambten vervulden, trouwens met een jaar. In deze omstandigheden zal het voor Ozal's "brain trust" eerder moeilijk zijn om zijn programma zonder moeilijkheden toe te passen.

En bovendien zal de regering Ozal de internationale opinie, en vooral de Raad van Europa ervan moeten overtuigen dat er binnenkort een werkelijke democratie zal bloeien in Turkije.

De Europese Conventie voor de Rechten van de Mens besloot op 6 november, na 3 dagen verhoor in Straatsburg, dat de klacht die door 5 Europese landen, Frankrijk, Nederland, Noorwegen, Denemarken en Zweden, ingediend werd, aannemelijk is. De procedure kan eventueel leiden tot de uitsluiting van Turkije uit de 21 lidstaten-tellende Raad van Europa.

Zoals bekend besloot de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa reeds dat het parlement dat uit de verkiezingen van 6 november in Turkije te voorschijn zou komen, geen "democratisch verkozen vertegenwoordiger van het volk" zou zijn, en dat het zodanig niet beschouwd kan worden als een delegatie die het recht heeft deel te nemen aan de handelingen van de Parlementaire Vergadering.

Wat betreft de Verenigde Staten tekenden de voorgangers van de nieuwe regering reeds een akkoord met de regering Reagan; een akkoord dat het gebruik toestaat van de luchtbasis van Incirlik in Zuid-Turkije voor het bevoorraden van "beperkte" troepen en cargo naar de VS-troepen in Libanon.

Juist na het uitroepen van de "Turkse Republiek van Noord-Cyprus" lokte dit nieuwe akkoord reeds felle reacties uit in de Arabische wereld en het zou de toenemende commerciële en economische relaties met de landen van het Midden-Oosten in gevaar kunnen brengen.

Kortom, de toekomst kan heel wat onplezierige verrassingen brengen voor de Turkse Chicago boys!

Het VS Helsinki Watch Comité, dat in 1979 gevestigd werd om in binnen- en buitenland toezicht te houden op de naleving van de akkoorden van Helsinki van 1975 betreffende de mensenrechten, gaf onlangs een rapport uit over de mensenrechten tijdens "Turkije's overgang naar de democratie".

Het rapport is gedeeltelijk gebaseerd op informatie die verzameld werd door Roland Algrant en Jeri Laber tijdens een onderzoek naar feiten in Turkije, eind september 1983.

Het rapport levert kritiek op de steun van de Amerikaanse regering aan het turks regime:

"Het vernietigen van de centra van onafhankelijk denken en actie legt eerder de basis voor het totalitarisme in Turkije dan voor de "overgang naar democratie" (...). In ieder geval kan autoritarisme niet als "vrijwillig" beschouwd worden als het gebaseerd is op het lijden van duizenden mensen, die weggestopt zijn in militaire gevangenis. (...)

"Turkije is de derde grootste ontvanger van militaire en economische hulp van de VS. Ondanks het feit dat de Europese Economische Gemeenschap, in antwoord op Turkije's overtredingen van de mensenrechten, een hulpprogramma van 625 miljoen \$ inhoudt sinds 1981, en ondanks de voorzieningen van onze eigen Wet voor Hulp aan het Buitenland, die de VS-regering verbieden economische en militaire hulp toe te kennen aan landen die de mensenrechten schenden, gaat de regering Reagan door met het toekennen van financiële steun aan Turkije (...). De verdediging van Turkije door de VS was niet alleen een bron van onenigheid tussen de VS en zijn Westeuropese bondgenoten; het legde tevens een blaam op de geloofwaardigheid van de VS-politiek betreffende de mensenrechten elders. Dit kwam vooral duidelijk tot uiting tijdens de Helsinki-gesprekken in Madrid, toen de VS de staat van beleg in Polen veroordeelde, om door de oostbloklanden en bepaalde neutrale landen herinnerd te worden aan de situatie in Turkije. Het alom verspreide USIA-TV programma "Let Poland be Poland" werd in Europa en zelfs door bepaalde personen wiens zaak het had moeten dienen, belachelijk gemaakt, dit omdat de turkse premier op het scherm de staat van beleg in Polen veroordeelde. (...)

"De turkse burgers die we ontmoetten in Turkije waren afkerig van contact met personeel van de VS-

ambassade. Sommigen waren overtuigd dat de VS-ambassade samenspannt met de turkse geheime politie, en ze beweerden dat de VS-ambassadeur bijna een lid van de junta is. Verscheidene mensen meldden dat de VS-ambassade, juist vóór de arrestatie van de leden van het Turkse Vredescomité zomaar USIA-bulletins verspreidde waarin de Wereldraad voor de Vrede beschreven werd als een front van de russische KP en dat identieke omschrijvingen voorkwamen in de beschuldiging van het Turkse Vredescomité."

In het 103 bladzijden tellend rapport geeft de missie van het VS Helsinki Watch Comité informatie over de schendingen van de mensenrechten in Turkije.

CONTRADICTIONS IN ARRESTATIES

Het rapport vestigt de aandacht op de tegenstrijdige cijfers betreffende arrestaties en opsluitingen die de turkse overheid opgeeft:

"In mei 1981 maakte de turkse regering bekend dat in de eerste 7 maand na de coup, 122.609 "verdachte extremisten" gearresteerd werden. The New York Times van 24 mei 1981 zei dat het er "meer dan 100.000" waren, dit volgens een NAVO-rapport.

"In november 1981, één jaar na de coup, beweerde de turkse overheid dat 30.000 "politieke extremisten" in de gevangenis zaten, sommigen veroordeeld, anderen wachtend op hun proces. Het staatsdepartement van de VS geeft in zijn "Country Report on Human Rights Practices for 1982" de statistieken van de turkse regering, als zouden het er eind 1982, 37.000 geweest zijn. Hetzelfde "Country Report" citeert tevens andere cijfers: 56.486 personen opgesloten sinds de staat van beleg in 1978, de heeft daarvan werd reeds veroordeeld. Hoewel de cijfers niet kunnen nagegaan worden, is het evident dat we hier spreken van enorme aantallen mensen die voor een bepaalde periode tijdens de staat van beleg opgesloten werden, zelfs wanneer we de officiële statistieken van de turkse regering bekijken.

"De meest recente cijfers werden op 7 juli 1983 door de turkse overheid bekend gemaakt. Ze zijn tot nu toe de laagste officiële cijfers: 21.121 politieke gevangenen - en ze werden in Turkije evenals in het buitenland nogal sceptisch onthaald. De mensen die we in Turkije ontmoetten schatten het aantal politieke gevangenen tussen 50.000 tot meer dan 100.000."

STAATSTERREUR: NIEUWE GEGEVENS

Vóór de algemene verkiezingen gaf het Bureau van de President een officieel rapport uit, getiteld "Terreur en de Evaluatie van de Strijd tegen Terreur". Volgens dit rapport pakte de veiligheidsdienst

tussen 12 september 1980 en 12 februari 1983, 60.481 personen op die ervan beschuldigd werden een rol te spelen in het politiek geweld. De verdeling van de gevangenen ziet er als volgt uit:

Sociale status	aantal	pc	Sociale status	aantal	pc
Student	12.042	20	Bediende	6.384	10
Werkloos	11.751	20	Leraar	4.087	7
Zelfstandig	9.786	16	Hulsvrouw	960	2
Arbelder	8.573	14	Anderen	6.925	11
Niveau van opvoeding		aantal			pc
Hoger onderwijs		9.487			15
Secundair onderwijs		21.360			35
Primair onderwijs		17.801			30
Anderen		11.833			20
leeftijdsgroepen	aantal	pc	politieke tendens	aantal	pc
Tussen 16-25	33.377	55	Links	32.956	54
Tussen 26-35	17.859	30	Koerd. beweging	3.921	7
Tussen 35-45	6.680	11	Rechts	8.198	14
Meer dan 45	2.565	4	Anderen	15.406	25

Hetzelfde rapport zegt dat tijdens de 51 maanden tussen 26 december 1978, datum van het uitroepen van de staat van beleg, en 31 maart 1983, de krijgswethoven 32.650 personen veroordeelden voor politieke activiteiten en opinies.

Duur van opsluiting	aantal	pc	Tendens van de veroordeelden	aantal	pc
0- 1 jaar	22.195	68,0	Links	17.494	53,8
1- 5 jaar	6.329	19,4	Koerdische beweging	689	2,1
5-10 jaar	1.017	7,4	Rechts	4.258	13,1
10-20 jaar	1.017	3,1	Anderen	10.209	31,2
Meer dan 20 j.	433	1,3			
Levenslang	141	0,5			
Doodstraf	117	0,3			

GEVANGENISBEVOLKING

Het Bureau van de Premier maakte bekend dat er op 31 maart 1983, na de vrijlating van hen die vrijgesproken werden of die hun straf uitzaten, nog 20.157 politieke gevangenen en nog niet veroordeelden in de militaire gevangenis zaten.

Opgesloten	650	3,2
Gearresteerd	12.307	61,1
Veroordeeld tot:		
0- 1 jaar	2.522	12,5
1- 5 jaar	2.479	12,4
5-10 jaar	1.154	5,7
10-20 jaar	649	3,2
Meer dan 20 jaar	245	1,2
		/.

Levenslang	72	0,3
Doodstraf	79	0,4

Op dezelfde datum waren er al 13 doodstraffen voltrokken. 4 van de ter dood veroordeelden ontsnappen uit de militaire gevangenis en een andere werd doodgeschoten toen hij vluchtte.

(Men moet onderstrepen dat er, volgens een communiqué van de Internationale Liga voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1982, alleen al tijdens de eerste 17 maanden na de coup, 170.958 personen in hechtenis genomen werden voor een voorafgaand onderzoek. De officiële cijfers van de Turkse overheid zijn ver van betrouwbaar aangezien ze in strijd zijn met deze die eerder door dezelfde bron verstrekt werden.)

ALARMKREET VAN CEDRI

Op 15 november maakte het Europees Comité voor de Verdediging van Vluchtelingen en Immigranten (CEDRI) tijdens een persconferentie in Brussel bekend dat, op het ogenblik dat de Turkse junta "demokratische verkiezingen" hield, een delegatie brutaal belet werd het verloop van de verkiezingen in Fatsa te volgen.

Fatsa is een kleine stad wiens gemeentebestuur zelfbestuur brutaal onderbroken werd door de interventie van het leger in juli 1980. Sindsdien zitten 770 inwoners in de gevangenis, 263 daarvan kunnen de doodstraf krijgen. De jongste beschuldigde, die 13 was op het ogenblik van de feiten, kan 10 tot 15 jaar gevangenis krijgen.

Het was de vierde delegatie van Europese gemeenteraadsleden, gesteund door meer dan 300 Europese steden. Ze bestond uit Anne-Marie Hanquet (gemeenteraadslid van Luik), Heidi Deneys (Zwitsers afgevaardigde), Fernando Abad Becquer (Spaanse burgemeester van Leganes) en Frédéric Furet (Frans gemeenteraadslid).

Tijdens de persconferentie verklaarde mevrouw Hanquet dat de delegatie tevens niet binnen mocht in het militair kamp van Amasya, waar het proces van de inwoners reeds 2 jaar aan de gang is. Aan de ingang van het kamp verklaarden de officieren dat het proces niet publiek was wegens de verkiezingen, en dat ze later moesten terugkomen. Toen de delegatie aandrong, toonde de adjunct van de commandant hen een brief van de autoriteiten van Ankara met de vermelding "geheim", die naar alle militaire kampen gestuurd werd. Daarin werd gepreciseerd dat "niet wetend of dergelijke verenigingen - Amnesty International, de Raad van Europa, EEG, de Commissie voor de Mensenrechten - propaganda vóór of tegen Turkije zullen maken, al die delegaties en hun aanverwanten geen processen mogen bijwonen tot het einde van de verkiezingen van 6 november 1983."

In het verslag van de delegatie wordt de weigering als volgt inteen gezet:

"Zaterdag 5 november... We komen om 14 h in Fatsa aan. Op het ogenblik dat we uit de bus stappen worden we tegengehouden door 3 politiemannen in burger, de revolver in de riem. Ze willen zich niet bekendmaken maar zeggen dat ze kolonel zijn. Ze hebben geen bevel tot verschijning voor de rechter maar verplichten ons hen te volgen naar het toerismebureau dat in Fatsa dient als 2de politiepost en als bureau voor de onderprefekt, die tevens legerkapitein is en nieuwe burgemeester van Fatsa. Hij werd benoemd de dag na de putsch van 1980. Hij is aanwezig en zegt ons Fatsa onmiddellijk te verlaten, want, zegt hij, wij kunnen de openbare orde verstoren op de vooravond van de "demokratische verkiezingen". Hij voegt eraan toe dat hij als burgemeester van Fatsa de bevolking

vertegenwoordigt en dat hij bereid is onze vragen te beantwoorden voor we naar Samsun terugkeren. We zeggen nogmaals dat we in Fatsa willen blijven tot zondagavond. We eisen dat hij ons laat gaan opdat we een hotel-restaurant kunnen zoeken. "Er is geen plaats beschikbaar in de hotels van Fatsa" antwoordt hij, maar ze willen ons wel naar een restaurant brengen. We volgen hen dus en ze brengen ons buiten de stad, naar een hotel-restaurant 4 km op de weg naar Samsun. Daar vragen we de receptioniste of er kamers beschikbaar zijn. Eerst zegt ze ja, maar onder invloed van de dringende blik van de 3 politiemannen neemt ze zich en maakt een gebaar van onmacht. Furet vraagt te mogen telefoneren naar de zetel van CEDRI in Bazel en naar de Franse ambassade in Ankara; de politiemann weigert en zegt dat we alles kunnen doen wat we willen in Samsun. (...) We uiten opnieuw de wens een officieel papier te krijgen waarop staat krachten welke wet wij niet in Fatsa mogen blijven (...) Dan verliezen ze hun beheersing, 2 van hen nemen F. Furet bij de kraag, trekken hem uit zijn zetel en sleuren hem naar de hall van het hotel. De rest van de delegatie wordt ook vastgegrepen en men brengt ons onder dwang terug naar het bureau van toerisme van Fatsa (...). Hun voorstel: "Jullie vertrekken onmiddellijk naar Samsun of jullie gaan naar de gevangenis". We besluiten dat we op deze vooravond van de verkiezingen genoeg geleerd hebben over de "demokratie" en we verlaten het bureau, begeleid door de politiemannen, nagekeken door talrijke inwoners".

Deze brutale behandeling van een internationale delegatie maakte dat de Franse, Spaanse, Zwitserse en Belgische regering protesteerde bij de Turkse overheid.

NIEUWE VEROORDELINGEN

6.11, in Gölcük, 4 beschuldigen in het proces van Dev-Sol werden tot 8 jaar gevangenis veroordeeld.

16.11, in Izmir, 6 veronderstelde leden van TKP/B werden tot straffen tot 6 jaar gevangenis veroordeeld.

17.11, in Izmir, 14 leden van de Idealistische Jeugdvereniging worden tot gevangenis veroordeeld.

19.11, in Izmir, een proces van Dev-Yol loopt uit op 4 doodstraffen en 25 gevangenisstraffen.

21.11, in Izmir, een verondersteld lid van TDKP wordt tot 4 jaar gevangenis veroordeeld.

24.11, in Izmir in een ander proces van TDKP worden 16 beschuldigen veroordeeld.

25.11, in Ankara, 2 veronderstelde leden van Dev-Yol worden tot levenslange opsluiting veroordeeld en 9 anderen tot gevangenisstraffen tot 20 jaar.

27.11, in Bandırma, 3 verantwoordelijken van een verboden kulturele organisatie worden tot 6 maand gevangenis veroordeeld.

30.11, in Istanbul, 19 beschuldigen van de "Revolutionaire Weg van het Volk" krijgen gevangenisstraffen opgelegd die tot 7 jaar gaan.

NIEUWE VERVOLGINGEN

Ondanks hun beweringen over "terugkeer naar de democratie" stellen de militaire aanklagers nog steeds vervolging in tegen de vroegere parlementsleden Nahit Mentese, Yigit Köker, Sirri Atalay, Metin Tüzün en Ihsan Sabri Caglayangil, en tegen 2 stichters van de Partij van Groot-Turkije, Hüsamettin Gindoruk en Mehmet Gölhan. Ze worden ervan beschuldigd de verbodsbepalingen van de Nationale Veiligheidsraad overtreden te hebben.

Na het stichten van de Partij van Groot Turkije werden alle beschuldigen in een militair kamp onder bewaking geplaatst en men ontnam hen 4 maand de vrijheid. Atalay was voorzitter van de ontbonden Se-
./..

naat; Mentese en Caglayangil waren minister in de regering Demirel. Caglayangil, ex-minister van Buitenlandse Zaken, wordt er tevens van beschuldigd aan de westduitse minister van Buitenlandse Zaken een briegezonden te hebben die kritiek bevatte op het militair regime.

In november werd er nog rechtsvervolging ingespannen tegen ambtenaren van 3 vakbonden: 16 ambtenaren van Dev-Maden-Sen en 13 van Sine-Sen, beide aangesloten bij DISK, en 20 ambtenaren van de onafhankelijke vakbond İbank-İs. De aanklagers eisen voor elk tot 15 jaar gevangenis.

Andere nieuwe processen:

4.11, in Ankara, er werden nog 133 gedaagden toegevoegd aan het hoofdproces van Dev-Yol. Het totaal aantal steeg tot 707; daarvan kunnen 234 personen de doodstraf krijgen.

21.11, in Ankara, 12 personen werden voor het militair tribunaal gebracht op beschuldiging gewerkt te hebben voor THKP/C. De volgende dag werd in Istanbul een ander proces geopend tegen 89 personen, met dezelfde beschuldiging. In beide gevallen eisen de aanklagers tot 15 jaar gevangenisstraf.

NIEUWE ARRESTATIES

10.11, in Bolu, 19 linkse militanten.

11.11, in Izmir, 12 veronderstelde leden van de "Weg van Turkije's Revolutie".

16.11, Balıkesir, 5 veronderstelde leden van TKP.

19.11, Balıkesir, 5 veronderstelde leden van TDKP werden gearresteerd door de veiligheidsdienst.

PERSPROCESSEN

Eén van de voornaamste academici van Turkije, professor Yalcın Küçük, werd op 24 november opnieuw op dezelfde beschuldiging als voorheen, gearresteerd, ondanks het feit dat het Militair Hof van Cassatie zijn veroordeling tot 8 jaar gevangenis, die hij kreeg voor het prijzen van het communisme in zijn werk "Voor een Nieuwe Republiek", nietig verklaard had. Het 3de Militair Hof van het Krijgswetbevel van Istanbul vaardigde een nieuw arrestatiebevel tegen hem uit nog voor hij uit de militaire gevangenis vrijgelaten werd, onder het voorwendsel dat hij "de militaire macht van de Turkse Staat beledigd had".

Professor Küçük was sinds 2 februari gearresteerd. In augustus ging hij in hongerstaking tegen de onmenselijke omstandigheden in de militaire gevangenissen.

Op 3 november werd Attila Tanılğan, de eigenaar van Temel Book Distribution House, in Istanbul door een MT veroordeeld tot 7,5 jaar gevangenis op beschuldiging propaganda gemaakt te hebben voor het communisme door het verdelen van kommunistische publikaties.

Op 12 november bekrachtigde het Militair Hof van Cassatie de veroordeling tot 10 jaar gevangenis van Akin Simav, redakteur van het dagblad Demokrat Izmir, die veroordeeld werd voor een artikel dat in 1977 in dit blad verscheen.

Dezelfde dag werd in Istanbul een leraar, Mehmet Alp, door een strafrechterlijk hof veroordeeld tot zes jaar en acht maand gevangenis omdat hij zijn leerlingen een gedicht leerde waarin de strijd tegen de bedorven sociale orde geprezen wordt.

Op 26 november begon voor het militair hof van Istanbul het proces van 2 journalisten, Hasan Karakaya en Allaaddin Özdeören. Ze worden ervan beschuldigd propaganda tegen het sekularisme gemaakt te hebben in een artikel dat in het dagblad Milli Gazete verscheen. De aanklager eist 16 maand gevangenis.

Anderzijds begonnen in Istanbul op 28 november

de processen tegen 13 regisseurs van de vakbond voor turkse gepensioneerde acteurs, die in 1978 gesticht werd door bekende turkse acteurs. Ze worden beschuldigd van "marxistisch-leninistische activiteiten" en lopen gevaar tot 20 jaar gevangenis veroordeeld te worden.

PUBLIKATIEVERBOD

Het krijgswetbevel van Istanbul verbood op 2 november de publikatie en de verdeling van het dagblad Tasvir en op 30 november gebeurde hetzelfde met het dagblad Hürriyet.

Hürriyet, het grootste turks dagblad, werd verboden omdat het in zijn overlijdensberichten de dood van Marat İsmail, de voorzitter van de turkse kommunistische partij, aankondigde. Hoewel de politieke titel van Marat niet vermeld werd door de onbekende die het bericht doorgaf, startte het rechtse dagblad Tercüman de dag nadien een campagne waarin aangeklaagd werd dat de kommunisten "erin geslaagd waren te infiltreren in een dagblad langs een overlijdensbericht". Naar aanleiding van deze provokatie verbood het krijgswetbevel de publikatie van Hürriyet.

AZIZ NESIN VERLAMD

De bekende turkse humorist Aziz Nesin, 69 jaar, kreeg op 26 november in Istanbul voor de 2de maal een hartaanval waarbij hij gedeeltelijk verlamd werd.

Nesin is tevens voorzitter van de Turkse Schrijversbond (TYS) en staat terecht voor een MT, samen met de andere leden van de bond, op beschuldiging de bond omgevormd te hebben tot een clandestiene organisatie. Alle gedaagden lopen het risico 15 jaar gevangenis te krijgen.

Verder werd Aziz Nesin door de militairen het recht ontnomen naar het buitenland te reizen, terwijl hij dringend in een ander land, waar de cardiologie verder gevorderd is, verzorgd moet worden.

Nesin schreef 72 humoristische boeken en was steeds één van de voornaamste doelwitten van de campagne tegen intellectuelen. De aanklager spande meer dan 100 rechtsprocedures tegen hem in en hij werd reeds verschillende malen, in totaal 5 jaar, onder arrest geplaatst.

ENQUETE - OPDRACHT VAN FIJ

Hans Larsen, lid van het Bureau van FIJ en voorzitter van de deense journalisten-vakbond, bracht van 18 tot 26 oktober 1983 een bezoek aan Turkije, korte tijd na de recente verkiezingen.

De situatie van de pers en van de journalisten was volgens hem over het algemeen eenvoudigweg ontmoedigend. Hoewel er geen formele censuur was, hadden de militairen de pers stevig in de hand: door het verbieden van dagbladen en het opsluiten van journalisten; door het voeren van gerechtelijke procedures die nooit afgesloten worden, door het oproepen van journalisten langs de telefoon enz...

Vele journalisten zitten in de gevangenis, het is echter moeilijk hun juist aantal te kennen.

Al deze maatregelen en de sfeer die ze scheppen leiden heel gemakkelijk tot zelfcensuur. Geen enkel turks journalist zal weigeren vlakaf te bekennen dat hij een aanzienlijke zelfcensuur toepast. Bepaalde journalisten proberen een subtiel evenwicht te behouden door indirecte kritiek te brengen.

Een bekend voorbeeld is de publikatie van foto's die lege stoelen tonen op de politieke meetings voor de verkiezingcampagnes.

De eigenaars van de voornaamste turkse dagbla-

den werden bijeengeroepen voor een vergadering met Generaal Evren in Ankara, om aan te horen dat ze wat meer blijk moeten geven van enthousiasme en van nationale steun aan de verkiezingen.

Men vindt bijna unaniem dat de nieuwe wet op de pers tot een strengere interieure controle op de journalisten en de hoofdredacteuren zal leiden. Een clausule van de wet maakt de eigenaar van het drukmateriaal rechtstreeks verantwoordelijk voor de inhoud van wat op zijn installatie gedrukt wordt. De eigenaar en de drukker zullen dus het risico lopen dat hun installatie in beslag genomen wordt of dat ze zelf opgesloten worden.

De leiders van de organismen van de turkse pers - de journalistenvakbond (TGS) en de journalistenverenigingen van Ankara en Istanbul - spanden zich in voorstellen te doen om die wetten te wijzigen. De originele tekst werd effectief gewijzigd op 9 specifieke punten, het was echter nauwelijks een maquillage.

De Turkse Journalistenvakbond (TGS), aangesloten bij FIJ, werkt onder zeer strikte beperkingen die opgelegd werden op het ogenblik van de coup van september 1980, en in betrekking tot iedere vakbondsactiviteit. Geen enkele activiteit of verklaring is toegestaan indien ze door de militaire overheid beschouwd wordt als ook maar iets politiek getint. Ze zou onmiddellijk leiden tot het eenvoudigweg verbieden van de vakbond.

De leiders van TGS bevestigen nochtans hun verlangens om bij FIJ te blijven en hopen in staat te zijn een vertegenwoordiging te sturen voor de volgende vergaderingen van de Federatie, waarvan het wereldcongres in juni 1984 zal plaatshebben.

ZUIVERING OP DE UNIVERSITEITEN

Ondanks de "terugkeer naar de democratie" gaat de Hoge Onderwijsraad (YOK), die verbonden is met de President van de Republiek, verder met het zuiveren van de universiteiten. In de loop van november ontsloeg YOK 27 professors van de universiteit van Ankara, 12 van de Gazi-universiteit (Ankara) en 10 van de Egeïsche universiteit. Ook werden 67 professors van de universiteiten van Istanbul, Uludag (Eursa), Ankara en de Egeïsche universiteit overgeplaat naar andere universiteiten in het kader van de afwisseling.

Uit protest tegen deze praktijken namen 2 pro professors van de universiteiten van Ankara en Istanbul ontslag.

Door de zuiveringen lijden de turkse universiteiten onder het gebrek aan competente elementen voor hun onderwijsstaf. YOK verklaarde dat er buitenlands personeel van werelduniversiteiten aangeworven zou worden om de vakante plaatsen in te nemen. Een nieuw regeringsdecreet dat op 1 november in het staatsblad verscheen, laat YOK toe salarissen uit te betalen die 6 maal hoger liggen dan deze van de turkse professors.

STAATSTERREUR IN HET BUITENLAND

Op 22 november gaf de turkse regering een nieuwe lijst uit met de namen van 17 turkse burgers die in het buitenland activiteiten tegen de belangen van de turkse staat zouden leiden. Het communiqué maakte bekend dat, indien ze zich niet overgeven aan de turkse overheid, ze de turkse nationaliteit verliezen.

Op 13 december verklaarde het Algemeen Hoofd van Politie dat alle grensposten van Turkije een nieuwe lijst kregen met de namen van 11.487 buitenlanders. Al deze personen worden ervan beschuldigd activiteiten te voeren tegen Turkije. Het Algemeen Hoofd van Politie zei dat ze, wanneer ze Turkije binnenkomen, de publieke orde zouden kunnen schaden. 3.117 van de 11.487 personen werden reeds eerder uit Turkije gezet onder dit voorwendsel. 8.370 perso-

nen werden aan de lijst van "gevaarlijke personen" toegevoegd. Hierbij zijn tevens de turken wiens nationaliteit afgenomen werd na de militaire coup.

Volgens een andere verklaring van hetzelfde bestuur werd het aantal turkse burgers wiens recht om naar het buitenland te gaan, afgenomen werd, van 500.000 op 250.000 gebracht, dankzij de vernieuwing van de registers. De computers van de controle-posten werden volgestoken met de namen van 250.000 personen die het land niet mogen verlaten. Degenen die opnieuw naar het buitenland mogen zijn vooral belastingsschuldenaren die genieten van de nieuwe wijziging van de belastingswetgeving. Terwijl eerst alle belastingsschuldenaren verbod kregen naar het buitenland te reizen, voorziet de nieuwe wetgeving dit verbod enkel voor hen die een belastingsschuld van meer dan 250.000 TL hebben.

DRUK OP LERAARS

De turkse overheid begint nu ook jacht te maken op het turks onderwijzend personeel in Europa. De turkse minister van Nationale Opvoeding, Hasan Söğüt, verklaarde in 1982 dat "alle turkse leraars die in West-Duitsland aangeworven werden door de "Länder", in het oog gehouden worden. Ons objectief is leraars uit Turkije te laten komen om de reeds aangeworvenen te vervangen".

Sindsdien geeft men in de radio-uitzendingen die bestemd zijn voor de turken, door de WDR geproduceerd in Keulen, de namen van personen die door het regime gezocht worden als "staatsvijanden".

Het echtpaar Ali en Cemile Dagdeviren, die reeds 10 jaar lesgeven in Dortmund, protesteerden tegen de uitzending van 30 juli 1983, tijdens dewelke hun namen vernoemd werden, tezamen met 12 anderen.

De heer Dieter Thoma, hoofdredacteur, verklaarde op 15 november in de Kölner Stadt-Anzeiger: "Tot nu maakten we ongeveer 100 namen bekend. Onder die personen waren er velen - en ze werden bijna nooit persoonlijk aangemaand om naar Turkije terug te keren - die ons telefoneerden of schreven om ons te bedanken, aangezien het werkelijk dankzij onze informatie was dat ze gewaarschuwd werden".

De Dagdevirens zeggen het volgende: "Bepaalde ouders van turkse kinderen waaraan we lesgeven zijn sindsdien wantrouwig en afkerig. We bemerken dikwijls dat ze vooroordelen hebben over ons, wegens het feit dat onze naam tegelijkertijd vermeld werd met die van een berucht misdadiger".

UITLEVERING VAN TURKEN

De uitwijzing van een turkse familie van Yezidi-oorsprong, die in Altwarmbüchen, dichtbij Hannover woonde, deed heel wat stof opwaaien in Hannover en veroorzaakte een golf van verontwaardiging. De 49-jarige echtgenote, 5 minderjarige kinderen en een doofstomme jongen van 23 jaar werden zonder voorafgaande waarschuwing uitgewezen. De vader is voortvluchtig.

De Yezidi's zijn een christelijke sekte die tussen de koerden leven; volgens de uitgewezen familie worden de leden van de sekte lastig gevallen door de muzulmaanse koerden én door de turken.

Volgens het dagblad *Kölner Stadt-Anzeiger* van 15 november kwam de vader in 1970 naar W-Duitsland, in 1980 gevolgd door zijn familie. Vanaf zijn aankomst werden alle aanvragen voor asiel van de vader door de autoriteiten van Zirndorf, bevoegd wat betreft buitenlanders, verworpen.

Iets na Suur 's ochtends omsingelde de politie het huis en bracht de gezinsleden naar de luchthaven. Om

12 h 30 vertrok het vliegtuig naar Istanbul.

Ongeveer 200 inwoners van Altwarmbüchen dienden een petitie in bij de Duitse overheid opdat de familie niet uitgewezen zou worden, aangezien het mogelijk was dat de familieleden bij aankomst in Turkije aangehouden en gefolterd zouden worden.

Tien dagen later werden 5 Turken - kandidaten voor het statuut van politiek vluchteling - uit Darmstadt gewezen, op beslissing van het administratief gerechtshof van de streek.

In Hamburg werd op 23 november een Turks arbeider, die reeds 20 jaar in West-Duitsland werkte, uitgewezen omdat hij langer dan 3 maand in zijn geboorteland bleef. Hij was naar Turkije gegaan om bepaalde problemen in verband met het ziekenfonds te regelen. Hij had echter 8 maand langer moeten blijven wegens de diabetes waaraan hij lijdt.

Op 8 november gaf de Kamer van Inbeschuldigingstelling van St Etienne, Frankrijk, een gunstig advies voor de vraag om uitlevering van een extreemrechtse activist, Yalman Uçler, die in Turkije vervolgd wordt voor de moord op een links militant. Ook gaf het Hof van Beroep van Dijon op 20 oktober een gunstig advies voor de uitlevering van Hüseyin Aker, een Turks vakbondsmilitant die nochtans het statuut van politiek vluchteling geniet.

Anderzijds wees de Franse politie in oktober 1983, 44 "clandestiene" arbeiders uit.

GRIEKSE SOLIDARITEIT

Volgens het Griekse blad *Eleftherotypia* van 23 november besloot de Algemene Vergadering van Griekse Producers, 20.000 drachmes te storten voor de Turkse en Koerdische politieke vluchtelingen die zich momenteel in Griekenland bevinden.

IMMIGRATIE

RACISTISCHE AGRESSIE

4.11. In Münchberg, WD, werd een restaurant dat uitgebaat werd door een Turk, Nusret Mahmut, 's nachts in brand gestoken. Twee Turken, die geïdentificeerd werden als Mehmet en Semsettin werden verkoold teruggevonden in het puin. In de buurt werd tevens een huis en een diskoteek verwoest door sabotage van onbekenden.

5.11: In Koblenz, WD, pleegde een 18-jarige Turk, Necati Tanis, zelfmoord in de gevangenis ten gevolge van zijn veroordeling tot 16 jaar gevangenis wegens inbraak. Volgens zijn familie was er geen enkel bewijs tegen hem en zou de politie hem gefolterd hebben.

6.11: In Düsseldorf, WD, pleegde een Turkse vrouw van 41 jaar zelfmoord door zelfverbranding, ten gevolge van een zenuwdepressie.

24.11: In Berlijn werd een 11-jarige Turkse meisje, Yelda Uguz, brutaal afgeranseld door een Duitse racist toen ze naar school ging.

Het Duits weekblad Stern signaleerde dat het aantal sympathisanten van de anti-Turkse beweging sterk stijgt in de secundaire scholen. Volgens het blad staan de muren van verscheidene scholen vol graffiti tegen de Turken zoals "Leve Hitler, Dood aan de Turken".

Anderzijds vestigde de Oostenrijkse minister van Nationale Opvoeding de aandacht van de leraars op het feit dat de racistische en xenofobische propaganda en daden van de leerlingen een alarmerende proportie aannemen.

Op 12 november manifesteerden in Frankfurt, WD, enkele honderden neo-nazis in de straten van de

WD, enkele honderden neo-nazis in de straten van de land, Nee aan de Turken".

VERZET TEGEN PROJEKT GOL

De reacties en de standpunten tegen het wetsproject Gol over de immigratie vermenigvuldigden zich terwijl de hongerstakers doorgingen in de universiteiten van Louvain-la-Neuve, Namen, Charleroi, Brussel, Luik, Mons en in het Instituut Frans Fischer in Schaarbeek.

De hongerstaking werd gesteund door verschillende Belgische organisaties die zich groepeerden in de "Nationale Coördinatie tegen de Schending van de Rechten van de Immigranten". Zij verzet zich tegen:

- de beperking van de familiale hereniging voor de immigrant en de afschaffing ervan voor de buitenlandse studenten;

- de nieuwe maatregelen voor de verwijdering en de afschaffing van de hulp die ze voor de studenten zullen meebrengen;

- de beperking van de sociale bijstand voor de buitenlanders in een illegale situatie, die alleen kunnen genieten van de hulp die zich beperkt tot de nodige materiële en geneeskundige hulp om in hun levensonderhoud te voorzien;

- het weigeren van inschrijvingen in gemeenten en tegen de mogelijkheid die de minister van Justitie gegeven wordt om buitenlanders te verbieden zich te vestigen of in een bepaalde gemeente te gaan wonen.

Terwijl er in Brussel en in andere Belgische steden manifestaties en meetings gehouden werden, besloot de Nationale Coördinatie een manifestatie te houden op nationaal niveau in de hoofdstad op 22 januari 1984.

Nieuwe brochure van Info-Türk in het Nederlands

Dogan Ozgüden

TURKSE IMMIGRATIE EN MASSA-MEDIA

Bijzonderheden over de immigratie uit Turkije

Turkse pers bestemd voor de immigratie - Uitzendingen op Radio en TV bestemd voor de immigratie
Andere communicatiemiddelen van de immigratie - Publikaties gerealiseerd door de Turkse immigratie